

stiller sig som 1 til 4, hvilket forekommer mig at være meget moderat og lempeligt; men man maa ikke glemme, at de Formuer, som man væsentlig vil ramme, som man ialtfald lettest kan ramme, navnlig blive de Formuer, som iforveien ere ikke ubetydelig betyngede af Skat; de Formuer, som man navnlig vil ramme, ere væsentlig Eiendom i Jorder og Bygninger og saa maaske de mest tilsynkommende Kapitaler — saaledes er det jo ved vor nuværende Formue- og Veilighedsstat, i Praxis er jo en Formue- og Veilighedsstat en Skat efter Personens hele økonomiske Stilling. Altsaa, jeg tror, at de Formuer, man navnlig vil ramme, blive de faste Formuer, som let komme synlig frem, og da navnlig nogle af disse efter min Mening allerede nu ere betyngede ved store Afgifter, skal man være meget varsom med at indføre en altsor høi Formuebestatning. Jeg billiger altsaa Forslaget; men jeg tror, at, naar man ikke skal ramme f. Ex. smaa Jordbrugere og smaa Haandværkere i Byerne for haardt, maa det Uddrag i Formuen, som skulde være skattefrit, nemlig 1,000 Kr., forhøies ikke saa lidt. Lad os f. Ex. betragte en lille Husmands Stilling — jeg vil sige en Husmand med en Formue af 10,000 Kr. (Udbrydelse). Et æret Medlem ved Siden af mig siger, at det er ingen lille Mand. Jeg skal da nærmere præcisere, hvad det er for en Mand. Han kan faae sine Bygninger og sin Fordeendom vurderet til 6,000 Kr., Sagen vil da laane ham udover 3,000 Kr. deri, saa har han samtidig Løsøre til Værdi af 3 à 4,000 Kr. Nu kan man sige: Det er produktiv Formue; men paa den anden Side kan det siges, at en Del af disse Bygninger og en Del af dette Løsøre er en nødvendig Betingelse for Mandens Eksistens; han vil ikke kunne faae Noget ud af sin Eiendom, naar han ikke har Bygninger, hvor han kan sætte sine Kreaturer ind, føre sin Avl ind, sine Vogne og sine Volsredstaber. Jeg er vant til daglig at se paa den Slags Smaaafolks Formuer, jeg har set Hundreder af dem vurderet i de sidste Aar til hver Termin. Hvis Forslaget vedtoges i den Stikelse, det nu har, ville disse Smaaafolk blive ikke saa lidt høiere beskattede, end Tilfældet nu er. Hvorledes er Forholdet nu med Formue- og Veilighedsstaten? Den ærede Ordfører har fuldstændig Ret, naar han siger, at i Praxis fører den nuværende Formue- og Veilighedsstat til en stigende Skala. Jeg tror, at mange af disse Smaaafolk nu svare meget lidt; man maa jo heller ikke glemme, at der bliver ikke meget at tage af hos disse Folk. Man maa tage Hensyn til det personlige Arbejde; for at faae Noget

ud af en saadan Eiendom maa Mand og Kone arbejde med; thi ellers kunde de ikke eksistere ved en saadan Eiendom. Den ærede Ordfører udtalte, at han var villig til at fradrage et større Beløb for disse Smaaafolk. Jeg tror, det er rigtigt, idet en stor Del af deres Formue jo er Betingelsen for Frembringelsen af Indtægter til Familiens Eksistens. Det Samme kan vistnok gjøres gjældende overfor en Del Haandværkere i Byerne. Ogsaa for dem er det vistnok nødvendigt, at de have en hel Del Redstaber for at kunne bringe en Indtægt tilveie, og det vilde derfor glæde mig, om Forslaget kunde blive noget ændret paa dette Punkt. Jeg tror ikke, at jeg gaar for vidt, naar jeg ønsker, at man kunde blive enige om at gaa saa langt, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ake Valgkreds (Scharling) antydede, nemlig at gaa til at afdrage 4000 Kr. Jeg tror ingenlunde, at dette er for Meget; tværtimod vilde jeg være tilbøielig til at gaa noget høiere. Vil man gjøre det, er jeg en Ven af Formueskatten, thi naar man undtager disse Smaaafolk — det er ikke de store Folk, det dreier sig om, det tager man meget fejl i — saa tror jeg nok, at de Andre kunne bære Staten, men man maa ingenlunde smigre sig med, at det vil blive en Lettelse for andre smaa Jordbrugere. Naar dette skal gennemføres, vil det vise sig, at Bestatningen overfor andre mindre Jordbrugere, maaske ogsaa overfor flere Haandværkere i Byerne, vil blive fuldt saa stor som den nuværende Bestatning, men dette maa ikke have noget at sige, naar man i og for sig maa erkende, at Principet er rigtigt og retfærdigt, navnlig overfor Byerne. Altsaa, naar man med Hensyn til Formuebestatningen er tilbøielig til at gaa den af mig antydede Vej overfor disse Smaa i Samfundet, saa har jeg ikke Noget imod en Formuebestatning, men er tværtimod en Ven deraf. Noget anderledes stiller det sig for mig, naar jeg ser paa, hvilke Formuer der skulde indbrages under Bestatningen, og paa hvilken Maade det skal ske. Naar jeg ser hen til, at Statsieendommene skulde indbrages under Bestatningen, da kan jeg ikke rigtigt forstaa det Princip, som her er indført, thi det vil jo vides, ialtfald her i Thinget, at saavel tidligere Regjeringer som Folkethinget ville have, at Staten skulde betragtes som Upholdskommune, og at Statsieendomme i saadanne Kommuner, hvor disse fandtes, skulde betragtes paa samme Maade som de Eiendomme, som private Mænd havde i en saadan Kommune. Jeg synes ikke, at der er nogen Grund til at vige bort fra dette Princip, undtagen forsaavidt som man statti-